

Sygn. akt II UK 577/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku A. F.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość emerytury policyjnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 maja 2012 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił odwołanie A.F. od decyzji z dnia 12 grudnia 2009 r. Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. (dalej: „organ rentowy”) ustalającej wysokość emerytury policyjnej wnioskodawcy.

Wyrokiem z dnia 22 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyjął, iż okres służby wnioskodawcy od 4 września 1969 r. do 14 lipca 1970 r. jest liczony wskaźnikiem 2,6% podstawy wymiaru za każdy rok tej służby oraz oddalił apelację wnioskodawcy w pozostałej części.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to: 1) art. 15b ust. 1 i 2 w związku z art. 15 ust. 1 ustawy o

zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (dalej; „ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy”), przez ich niewłaściwe zastosowanie, czego skutkiem było nieuwzględnienie przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury art. 15 ust. 1 ustawy, tj. 40% podstawy wymiaru emerytury po 15 latach służby; 2) art. 15b ust. 2 tej ustawy, przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż na jego podstawie art. 14 i art. 15 ustawy stosuje się odpowiednio, ale z pominięciem art. 15 ust. 1; 3) art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w związku z art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, przez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że służba w Wydziale C MSW była służbą w organach bezpieczeństwa państwa.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został w pierwszej kolejności potrzebą wykładni budzących poważne wątpliwości art. 15b ust. 1 i 2 w związku z art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, których stosowanie odbywa się wbrew celowi ich ustanowienia, co wynika - w ocenie skarżącego - ze zreferowanego przez niego przebiegu prac legislacyjnych. W rezultacie wyjaśnienia wymaga zakres odpowiedniego stosowania art. 15 w związku z art. 15b ustawy oraz ustalenie, czy wszystkim funkcjonariuszom niezależnie od tego, czy służyli w organach bezpieczeństwa państwa przysługuje podstawa wymiaru emerytury w wysokości 40% po 15 latach służby. Nadto skarżący wskazał na występowanie istotnego zagadnienia prawnego, czy w świetle art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w związku z art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, okres służby w Wydziale C MSW należy traktować jako służbę w

organach bezpieczeństwa państwa, czy w katalogu organów bezpieczeństwa wskazanym w art. 2 ostatnio powołanej ustawy mieści się służba w tej jednostce.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Pierwsza ze sformułowanych przez skarżącego wątpliwości została wyjaśniona w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11 (OSNP 2011 nr 15-16, poz. 210), w której stwierdzono, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia. Wbrew twierdzeniom skarżącego, zarówno teza tej uchwały, jak i wywody zawarte w jej motywach nie budzą wątpliwości. Jasno wynika z nich bowiem, że „żaden rodzaj ani sposób wykładni zawartego w art. 15b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy odesłania do art. 15 tej ustawy nie daje osobom, które pełniły w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ustawie lustracyjno-dezubekizacyjnej, możliwości prawnych ani argumentów prawnych lub prawniczych do domagania się ustalenia wysokości należnych im emerytur z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy od innej podstawy wymiaru niż 0,7% za każdy rok pełnienia służby w wymienionych w art. 2 organach bezpieczeństwa państwa”. W uzasadnieniu omawianej uchwały Sąd Najwyższy, powołując się również na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r., K 6/09 (OTK-A 2010 nr 2, poz. 15), jednoznacznie stwierdził, że zakres i cel ustawowego odesłania w art. 15b ust. 1 (prawidłowo: ust. 2) ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy do stosowania art. 14 i 15 tej ustawy nie powinien budzić wątpliwości. Wynikiem tego odesłania jest, że „regulacje zawarte w art. 14 i 15 ustawy o zaopatrzeniowej stosuje się tylko w zakresie nieuregulowanym wyraźnie i odmiennie w treści

normatywnej art. 15b, a w szczególności w jego ust. 1 pkt 1, który nie pozostawia żadnych wątpliwości co do sposobu wyliczenia wysokości emerytury zaopatrzeniowej funkcjonariuszy zawsze po 0,7% podstawy wymiaru tego świadczenia za każdy rok służby w latach 1944-1990 pełnionej w organach bezpieczeństwa PRL, z (...) jedynym wyjątkiem unormowanym art. 15b ust. 3 i 4 tej ustawy. W zakresie ustawowego sposobu wyliczenia emerytury przepisy art. 15b ust. 1 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 1a ustawy zaopatrzeniowej mają bowiem naturę szczególną i szczegółową, a przeto niejako 'odrębnie' i ze względu na cele zmienionego porządku legislacyjnego samoistnie regulują zasady wyliczania wysokości emerytur osób pełniących w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa PRL z zastosowaniem wskaźnika 0,7% podstawy wymiaru tego świadczenia, co oznacza, iż nie stosuje się do nich art. 15 ust. 1 *in principio* ustawy zaopatrzeniowej, z którego wynika, że emerytura funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. wynosi 40% podstawy jej wymiaru za każdy rok służby".

Z kolei w odniesieniu do sformułowanego przez skarżącego zagadnienia prawnego należy przypomnieć, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie tych powołanych w podstawach kasacyjnych przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, gdyż -

ograniczając się do jego sformułowania - nie przeprowadza jakiegokolwiek wyводу juredycznego w tym zakresie. Powoduje to, że występowanie przedmiotowej przesłanki uchyla się spod oceny Sądu Najwyższego, który na etapie przedsądu nie jest ani uprawniony, ani zobowiązany do jej poszukiwania w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.